

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Evou Lukotkovou ve věci žalobce: **J. O.**, zast. Mgr. Vlastimilem Slanařem, advokátem se sídlem Krušínova 140/1, 644 00 Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo náměstí 3/5, 601 82 Brno, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. 4. 2014, č. j. JMK 23090/2014, sp. zn. S-JMK 23090/2014/OD/Fö,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 17. 4. 2014, č. j. JMK 23090/2014, sp. zn. S-JMK 23090/2014/OD/Fö **s e z r u š u j e** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **j e p o v i n e n** zaplatit žalobci na náhradě nákladů řízení částku 12.342 Kč, a to k rukám Mgr. Vlastimila Slanaře, advokáta se sídlem Krušínova 140/1, 644 00 Brno do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Rozhodnutím Krajského úřadu Jihomoravského kraje ze dne 17. 4. 2014, č. j. JMK 23090/2014, sp. zn. S-JMK 23090/2014/OD/Fö, bylo podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád“) zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Městského úřadu Šlapanice, Odbor dopravy (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 27. 11. 2013, č. j. OD-ČJ/69345-13/PIM, sp. zn. OD/6009-2013/PIM, a rozhodnutí správního orgánu prvního stupně bylo potvrzeno.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně byl žalobce uznán vinným z přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o silničním provozu“), tím, že dne 16. 5. 2013 kolem 07:00 hod. při řízení osobního motorového vozidla tov. zn., RZ:, na pozemní komunikaci II. třídy č. 152, v km 127,393, v katastru obce Modřice, při předjíždění nákladního motorového vozidla tov. zn., RZ:, ohrozil a omezil řidiče tohoto vozidla takovým způsobem, že došlo ke středu pravé zadní části vozidla Mercedes s levou přední částí vozidla s následným vznikem škody na obou vozidlech. Tímto jednáním porušil ust. § 17 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť řidič, který se po předjetí zařazuje před vozidlo, které předjel, musí dávat znamení o změně směru jízdy a nesmí ohrozit ani omezit řidiče vozidla, které předjel.

Za spáchání přestupku byla žalobci v souladu s ustanovením § 125c odst. 4 písm. f) a v souladu s ust. § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů uložena pokuta ve výši 1.500 Kč.

II. Shrnutí žalobních bodů

Žalobou doručenou zdejšímu soudu dne 9. 6. 2014 se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení.

Namítl, že v řízení byl nedostatečně zjištěn skutkový stav, kdy existují pochybnosti o skutkových okolnostech, zejména o příčině vzniku dopravní nehody. Technickou podstatou problému v řízení před správním orgánem byla nejasnost ohledně mechanismu vzniku dopravní nehody. V průběhu řízení žalobce tvrdil, že Ing. najel s nákladním vozidlem (dále též „řidič NV“) z vedlejší komunikace na hlavní vozovku plynule a průběžně bez zastavení, čímž tedy poměrně rychle jedoucímu osobnímu vozidlu žalobce, jedoucímu po hlavní silnici byla vytvořena neočekávaná překážka, na kterou nemohl žalobce včas reagovat a nemohl nehodě zabránit. Naopak řidič NV uvedl, že s nákladním vozidlem před křižovatkou (před vjetím na hlavní silnici) zastavil a do křižovatky se rozjížděl z klidové polohy, a než dojel do místa střetu, musela uplynout dlouhá doba, která měla žalobci stačit k tomu, aby s autem zastavil nebo snížil rychlost jízdy a zabránil tak nehodě. Tento rozpor ve výpovědi obou řidičů ohledně skutkových okolností nebyl nijak odstraněn. Žalobce opakovaně tvrdil, že okolnost, zda řidič NV se rozjížděl z klidové polohy, nebo do křižovatky vjel bez zastavení, byla pro posouzení odpovědnosti zcela zásadní. Navrhoval provedení důkazu obstaráním záznamu tachografu (tachografové „kolečko“ musí mít nainstalováno každé nákladní vozidlo), který by zcela bezpečně a jednoznačně prokázal, která ze dvou možných variant tvrzení řidičů je pravdivá. Toto kolečko snímá a zaznamenává všechny charakteristiky jízdy, bylo by z něho tedy přesně zjištěné, zda nákladní vozidlo před dopravní nehodou zastavilo nebo naopak do křižovatky z vedlejší silnice najelo plynule a bylo by zjištěné, jak rychle po jeho najetí na hlavní silnici došlo ke střetu, a zda tato doba byla dostatečná pro to, aby žalobce měl či neměl možnost střetu zabránit. Tento návrh důkazu správní orgán neakceptoval a zamítnutí relevantně neodůvodnil.

Další žalobní námitkou brojil proti tomu, že neprovedením důkazu jím navrhovaného (obstarání záznamů tachografu) a nedostatečným odůvodněním neakceptování tohoto důkazu, došlo ze strany správního orgánu prvního stupně a i žalovaného k procesnímu pochybení, které mohlo mít vliv na věcnou správnost a tedy i zákonnost rozhodnutí a také došlo

k porušení ústavních principů zákonnosti a rozhodnutí se stalo nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Odkázal v této souvislosti na judikaturu Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“). Dle žalobce šlo o tzv. opomenutý důkaz, jehož provedení mohlo mít zásadní vliv na závěry inženýrské o technické příčině vzniku nehody a tím i na závěry právní.

Dále ve vztahu ke zpracovanému znaleckému posudku znalcem z oboru soudního inženýrství, který obstaral správní orgán, namítl, že znalec ve svém znaleckém zkoumání posuzoval a bral za prokázané pouze tvrzení řidiče NV, tedy že řidič NV před najetím na hlavní silnici se rozjížděl z klidové polohy. Znalec zcela opomenul pracovat s variantou, kterou tvrdil žalobce, že tedy řidič NV najel na hlavní silnici plynule a bez zastavení. Znalec tedy ve znaleckém posudku vycházel pouze z jedné varianty a nebral vůbec v úvahu variantu tvrzenou žalobcem, ačkoliv tato varianta by dle něho zcela změnila technické závěry o příčině vzniku dopravní nehody. Žalobce se proto obrátil na znalce s žádostí o vypracování znaleckého posudku, kdy znalec byl požádán o hypotetickou odpověď ve vztahu k otázce, jaká by byla situace, pokud by byl obstarán záznam tachografu, a z něho by vyplynulo, že řidič NV skutečně najel na hlavní silnici z vedlejší plynule bez zastavení, zda je tato varianta technicky přijatelná, a pokud by nastala, jaký vliv by to mělo na posouzení technických závěrů o mechanismu vzniku dopravní nehody a její technické příčiny. Žalobce měl za to, že jím navrhované provedení důkazu nemělo být odmítnuto pro nadbytečnost, jelikož v řízení nebyla bez důvodných pochybností postavena najisto otázka, jejíž řádné posouzení bylo nezbytné pro vydání rozhodnutí.

Soudu bylo předloženo dne 7. 12. 2015 odborné vyjádření č. 164.2015 žalobce vypracované znalcem z oboru dopravy, ekonomiky a strojírenství, Ing. P. M. Z jehož obsahu vyplynul závěr, že v daném případě jsou technicky možné obě varianty (uváděné řidiči), jak mohlo dojít k nehodě. Pokud by byl zajištěn tachografický kotouček z vozidla řidiče NV, tak by bylo možno posoudit, zda nákladní vozidlo před vjezdem do prostoru hlavní silnice zastavilo nebo nezastavilo. Bylo by možno posoudit, která z uvedených variant je pravděpodobnější. Při současném stavu předloženého spisového materiálu je technická přijatelnost střetů při variantách 1) a 2) stejná. Pro dopravní nehodu musí ale platit pouze jedna z nich. Pro stanovení technické příčiny nehodového děje je potřebné ze strany nákladního vozidla doložit záznam z tachografu.

III. Právní stanovisko žalovaného

Žalovaný ve svém vyjádření ze dne 25. 7. 2014 uvedl, že námitky uvedené v žalobě jsou totožného charakteru jako námitky odvolací. Žalovaný se s nimi dostatečně vypořádal v napadeném rozhodnutí. Odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí, přičemž je toho názoru, že ve vztahu k přestupku, který byl žalobci kladen za vinu, mu jej správní orgán prvního stupně dostatečně prokázal.

K námitce, že se řidič NV nerozjížděl z klidové polohy před křižovatkou, nýbrž vjel do křižovatky bez zastavení podstatně vyšší rychlostí, čímž žalobce neměl na reakci dostatek času, který by mu stačil k odvrácení střetu, žalovaný uvedl, že ji nepovažuje za důvodnou a nevztahující se k porušení povinnosti, která byla žalobci kladena za vinu. Žalobci nebylo kladeno za vinu, že by se nevěnoval řízení a nesledoval situaci nebo nejel takovou rychlostí, aby byl schopen zastavit vozidlo, ale bylo mu kladeno za vinu, že když předjížděl řidiče NV ohrozil a omezil tak řidiče NV takovým způsobem, že došlo ke střetu. Ke střetu tedy došlo

v okamžiku, kdy se žalobce po předjetí NV zařazoval zpět do jízdního pruhu před NV, kdy v důsledku provádění tohoto došlo ke kontaktu s NV. Tyto závěry vyplývají i znaleckého posudku, který byl v řízení proveden jako důkaz. V tomto posudku znalec dospěl k závěrům, že z hlediska příčné polohy a uspořádání komunikace je zřejmé, že v okamžiku střetu vozidel vozidlo žalobce bylo částečně v protisměrném jízdním pruhu, a to cca 1 metr, kdy z technického pohledu spatřoval znalec příčinu vzniku předmětné nehody ve způsobu jízdy obou řidičů. Znalec dospěl dále k závěru, že řidič NV měl vjíždět na hlavní silnici až v době, kdy nebyl vzájemný výhled zakryt odbočující soupravou, neboť v takovém by řidič NV zjistil, že se za odbočujícím vozidlem pohybuje vozidlo žalobce. Z výše uvedených důvodů považoval žalovaný za nadbytečné, aby byl prováděn důkaz záznamem z tachografu NV, který žalobce navrhoval, neboť by ve věci nepřinesl žádné nové skutečnosti. Také nesouhlasil s tím, že by se jednalo o opominutý důkaz, jehož provedení mohlo mít zásadní vliv na závěry jak technické tak právní. Okolnost, zda NV před vjetím do křižovatky zastavilo a následně se rozjelo či do křižovatky vjelo bez zastavení, je pro posouzení otázky odpovědnosti žalobce za přestupek irelevantní. Ostatně pokud by řidič NV v době kdy měl zakrytý výhled přes odbočující soupravu, za níž se nacházelo vozidlo žalobce, vjel do křižovatky bez zastavení podstatně vyšší rychlostí, jak tvrdí žalobce, ujel by nepochybně díky této skutečnosti delší vzdálenost, tudíž žalobce by měl k dispozici delší vzdálenost a více času na reakci, než tomu tak bylo v případě zastavení a následného rozjezdu NV. Za daných okolností nešlo než dospět k závěru, že příčina vzniku dopravní nehody spočívala ve způsobu jízdy obou řidičů, což se promítlo i do rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, kdy byli potrestáni oba řidiči.

Na odborné vyjádření č. 164.2015 soudního znalce Ing. M. předložené žalobcem zareagoval žalovaný dne 15. 1. 2016, kdy konstatoval, že trvá na svých závěrech uvedených ve vyjádření k žalobě a odůvodnění napadeného rozhodnutí.

S ohledem na výše uvedené navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

IV. Shrnutí relevantních skutečností zjištěných ze správního spisu

Soud konstatuje, že ve správním spisu se nachází oznámení přestupku Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Jihomoravského kraje, Územní odbor Brno – venkov, dopravní inspektorát (dále též „Policie ČR“) ze dne 30. 5. 2013, č. j. KRPB-119858/PŘ-2013-060306, záznam o přijatém oznámení ze dne 16. 5. 2013 v 07:27 hod, úřední záznamy Policie ČR ze dne 23. 5. 2013, protokol o nehodě v silničním provozu vyhotovený Policií ČR ze dne 16. 5. 2013 spolu s fotodokumentací na CD, a nákresem plánu dopravní nehody, náčrtek místa dopravní nehody ze dne 16. 5. 2013, č. j. KRPB-369/DNBO-2013-PSE. Součástí správního spisu je dále výpis z evidenční karty řidiče (žalobce) potvrzující 4 záznamy v přestupcích a dále výpis z evidenční karty řidiče NV. Ze spisu dále vyplývá, že správní orgán prvního stupně zahájil společné řízení se žalobcem i řidičem NV, kdy oba byli obviněni z porušení povinnosti dle zákona o silničním provozu. Zaslal jim oznámení o zahájení řízení s předvoláním k ústnímu jednání na den 10. 7. 2013. Dne 10. 7. 2013 proběhlo ústní jednání za přítomnosti zástupce žalobce a řidiče NV. Následně zaslal správní orgán zástupci žalobce a řidiči NV vyrozumění o provedení důkazu výsledkem zasahujících policistů konané dne 5. 8. 2013. Dne 5. 8. 2013 proběhl výslech policistů za přítomnosti pouze zástupce žalobce, řidič NV se nedostavil. Následně vydal správní orgán prvního stupně usnesení o ustanovení soudního znalce za účelem vypracování znaleckého posudku a o tom také vyrozuměl žalobce. Obsahem spisu je dále znalecký posudek č. 141-24/2013 ze dne 30. 8. 2013, vypracovaný

soudním znalcem Ing. M. U. (dále též „znalecký posudek“). Dne 30. 9. 2013 zaslal správní orgán žalobci i řidiči NV usnesení, jímž stanovil 7denní lhůtu od doručení usnesení k seznámení se a vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí. Dne 21. 10. 2013 obdržel správní orgán prvního stupně vyjádření zástupce žalobce k věci, v němž sdělil, že obvinění z přestupku neakceptuje a nesouhlasí s podklady pro vydání rozhodnutí ani se závěry znaleckého posudku, navrhl provedení důkazu záznamem z tachografu NV a odůvodnil své závěry. Řidič NV se k věci nevyjádřil. Dne 27. 11. 2013 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí (v každé věci zvlášť) ve věci obou účastníků řízení. Dne 30. 12. 2013 obdržel správní orgán prvního stupně odvolání žalobce prostřednictvím zástupce žalobce. Správní orgán prvního stupně vyzval zástupce žalobce k doplnění odvolání usnesením ze dne 6. 1. 2014. Dne 21. 1. 2014 obdržel doplnění odvolání od zástupce žalobce. Správní orgán prvního stupně dne 19. 2. 2013 zaslal správní spis spolu s odvoláním a svým stanoviskem žalovanému. Žalovaný následně vydal rozhodnutí o odvolání dne 17. 4. 2014, které je předmětem tohoto soudního přezkumu.

V. Soud vycházel z následujících skutečností, úvah a právních závěrů

Žaloba byla podána včas (ust. § 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále též „s.ř.s.“), osobami oprávněnými (ust. § 65 odst. 1 s.ř.s.), jde o žalobu přípustnou (ust. § 65, § 68, § 70 s.ř.s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, § 2 s.ř.s. přezkoumal soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházející jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správních orgánů.

Soud ve věci rozhodl bez nařízení jednání za splnění zákonných podmínek (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

Žaloba je důvodná.

Dne 16. 5. 2013 kolem 07:00 hod. při řízení motorového vozidla tovární značky, RZ: žalobce na pozemní komunikaci II. třídy č. 152, v km 127,393, v katastru obce, při předjíždění nákladního motorového vozidla tov. zn., RZ:, ohrozil a omezil řidiče tohoto vozidla takovým způsobem, že došlo ke středu pravé zadní části vozidlas levou přední částí vozidla s následným vznikem škody na obou vozidlech.

Ve věci je třeba předně zdůraznit, že předmětem přezkumného soudního řízení bylo posouzení správnosti postupu správních orgánů ve věci přestupku dle ust. § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu ve spojení s ust. § 17 odst. 3 citovaného zákona.

Soud není oprávněn prolomit pravidlo stanovené v ust. § 75 odst. 1 s.ř.s. K přezkumu správního rozhodnutí přistupuje jednak v mezích žalobních bodů (ust. § 75 odst. 2 s.ř.s.), jednak zkoumá, zda došlo ke zkrácení subjektivních práv žalobce a jakých práv konkrétně. Zjistí-li pochybení, zvažuje, zda následkem bylo vydání nezákonného správního rozhodnutí. Soud v této souvislosti zdůrazňuje, že o spáchání přestupku bylo ze strany správního orgánu pravomocně rozhodnuto. Řízení před správním soudem není pokračováním správního řízení. Soud nerozhoduje, zda žalobce spáchal přestupek, ale v závislosti na žalobních námitkách posuzuje zákonnost napadeného rozhodnutí. Soudní řízení je zahajováno na návrh žalobce, na

kterém je, aby uvedl veškeré důvody, pro které shledává napadené rozhodnutí nezákonné. Žalobce tedy nese břemeno tvrzení a je na něm, zda zpochybní napadené rozhodnutí, mj. tím, že případně uvede vlastní verzi události. Optikou těchto názorů nahlížel soud i na souzenou věc. Jak vyplývá i z rozsudku NSS ze dne 22. 1. 2004, č. j. 5 Azs 47/2003-48, www.nssoud.cz, „v otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejichž rámci se může uskutečnit volba včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry (prejud. III ÚS 101/95)“. Pro úplnost lze dále odkázat i na rozsudek NSS ze dne 25. 11. 2003, sp. zn. 7 A 82/2002, www.nssoud.cz, dle kterého: „dokazování ve správním řízení nestojí na legální teorii důkazní, která by předepisovala správním orgánům, jakou váhu, kterým důkazům mají přikládat, jakého důkazu je k prokázání té či oné skutečnosti zapotřebí, nebo jaký počet důkazů je nezbytný k prokázání skutečnosti, která je předmětem dokazování. Dokazování ve správním řízení ovládá zásada volného hodnocení důkazů. Povinností správního orgánu je zjistit přesně a úplně skutečný stav věci a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Správní orgán je tedy povinen zjistit přesně a úplně skutečný stav věci, avšak pouze ve vztahu k předmětu dokazování, tj. k určitému skutku; skutečnosti, které stojí vně předmětu dokazování, nezjišťuje, neboť nemají pro rozhodnutí věci význam. V některých případech bude nezbytné, aby správní orgán obstaral a posléze provedl řadu důkazů, jindy bude určitý skutek bezpečně prokázán na základě důkazního prostředku jediného“. V této souvislosti soud dále odkazuje na ustálenou judikaturu NSS, sice rozsudek ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109, www.nssoud.cz, dle kterého „funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu s právního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí, jehož jedna z nejdůležitějších vlastností je přesvědčivost ...“.

Ve světle výše uvedeného pak soud o žalobních námitkách uvažil takto:

Žalobce je toho názoru, že nebyl zjištěn řádně skutkový stav věci z důvodů v žalobních námitkách předestřených, tudíž došlo i k nesprávnému právnímu posouzení. Uvedený názor sdílí i soud. Zdejší soud v odpovědi na žalobcova tvrzení konstatuje, že podle ust. § 3 správního řádu „nevyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v ust. § 2“. Jinými slovy je třeba vést správní řízení tak, aby posilovalo důvěru občanů ve správnost rozhodování, přijatá rozhodnutí správního orgánu musí být přesvědčivá a musí vycházet ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci. Správní orgány jsou také povinny postupovat v řízení v úzké součinnosti s občany a organizacemi a dát jim vždy příležitost, aby mohli svá práva a zájmy účinně hájit, zejména se vyjádřit k podkladu rozhodnutí a uplatnit své návrhy. Ve správním řízení platí tzv. zásada vyhledávací, podle které za účelem úplného zjištění skutečného stavu věci, je správní orgán povinen opatřit si potřebné podklady pro rozhodnutí a přitom není vázán jen návrhy účastníků řízení. Nejvyšší správní soud již také dostatečně vyložil, jakým způsobem přezkoumává napadená správní rozhodnutí, a sice např. ve svém rozsudku ze dne 22. 3. 2005, sp. zn. 4 As 56/2003, www.nssoud.cz, uvedl „pokud je z odůvodnění napadeného rozhodnutí krajského soudu zřejmé, proč v souladu se správním spisem soud shledal zjištění skutkového stavu žalovaným za úplné a spolehlivé, jakými úvahami se řídil při naplňování zásady volného

hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, a z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě, potom není důvodná námitka, že skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu“. Také v rozhodnutí ze dne 22. 1. 2014, sp. zn. 5 Azs 47/2013, www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud rozvedl: „v otázkách přezkumu správního rozhodnutí, které je ovládáno zásadami správního uvážení, zákon vytváří kritéria, podle nichž a v jejich rámci se může uskutečnit volba včetně výběru a zjišťování těch skutečností konkrétního případu, které nejsou správní normou předpokládány, ale uvážením správního orgánu jsou uznány za potřebné pro volbu jeho rozhodnutí. Samotné správní rozhodnutí podléhá přezkumu soudu pouze v tom směru, zda nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem. Za splnění těchto předpokladů není soud oprávněn z týchž skutečností dovozovat jiné nebo přímo opačné závěry“. Lze tedy shrnout, že rozsah a způsob zjišťování podkladů pro rozhodnutí určuje správní orgán a je na jeho úvaze, které důkazy za účelem zjištění skutkového stavu věci provede. Také krajský soud hodnotí důkazy podle své úvahy, a to jak jednotlivě, tak i v jejich vzájemné souvislosti, přičemž opět jen jemu přísluší rozhodnout o tom, které z důkazů navrhovaných účastníky provede a které nikoliv. Podstatné je, že v každém jednotlivém případě se musí správní orgán i krajský soud dostatečným a přesvědčivým způsobem vypořádat s navrženými důkazními prostředky, tzn., pokud je neprovede vyložit proč tak neučinil, jelikož v opačném případě by se jednalo o tzv. opomenutý důkaz, což by představovalo procesní deficit zásadního rázu.

Na základě těchto obecnějších úvah dospěl v nyní projednávané věci zdejší soud k závěru, že nevyhověl-li žalovaný návrhům na doplnění správního řízení v rozsahu a způsobem žalobcem navrženým (konkretizováno shora), považuje soud za zásadní procesní pochybení, že **žalovaný se opomněl náležitě a přesvědčivým způsobem vypořádat se všemi odvolacími námitkami a důkazními návrhy obsaženými v žalobcových podáních, především v podání ze dne 18. 10. 2013 doručené správnímu orgánu I. stupně dne 21. 10. 2013 a též v doplnění odvolání doručeného dne 21. 1. 2014.** Ve světle tohoto zjištění proto žalovaný měl zajistit provedení navržených důkazů, a to obstarání záznamu z tachografu NV nebo v opačném případě provést hlubší úvahu, proč tento důkaz proveden nebyl, proč je nadbytečný a proč je žalobcova námitka co do zjištěného skutkového stavu mylná a lichá. Odůvodnění napadeného rozhodnutí tak absentuje analýzu v naznačeném směru, tzn., že žalovaný nezdůvodnil, proč se žalobcovou námitkou věcně nezabýval a proč neprovedl důkaz jím navržený, kdy pouze v obecné rovině konstatoval, že důkaz je nadbytečný a odvolací námitka je nedůvodná a nevztahující se k porušení povinnosti, která byla žalobci kladena za vinu. S tímto odůvodněním nemohl soud souhlasit, neboť žalobcova námitka byla opodstatněná, vztahující se k dané věci a na podporu tohoto tvrzení navrhoval shora uvedený důkaz. Soud konstatuje, že žalobce předložil soudu odborné vyjádření, taktéž soudního znalce Ing. P. M., z jehož závěrů jednoznačně vyplynulo, že v daném případě byly technicky možné obě varianty (uváděné řidiči), jak mohlo dojít k nehodě. Pokud by byl zajištěn tachografický kotouček z vozidla řidiče NV, tak by bylo možno posoudit, zda nákladní vozidlo před vjezdem do prostoru hlavní silnice zastavilo nebo nezastavilo. Bylo by možno posoudit, která z uvedených variant je pravděpodobnější. Při současném stavu předloženého spisového materiálu byla technická přijatelnost střetů při variantách 1) a 2) stejná. Pro dopravní nehodu musí ale platit pouze jedna z nich. Pro stanovení technické příčiny nehodového děje je potřebné ze strany nákladního vozidla doložit záznam z tachografu. Soudní znalec Ing. P. M. dále uvedl, že soudní znalec Ing. Urbánek se ve znaleckém posudku (obstarán správním orgánem prvního stupně) variantou možného vyjždění NV sníženou rychlostí bez zastavení nezabýval, posuzoval nehodový děj pouze za

předpokladu, že NV se rozjíždělo ze zastavení. Kdy tento rozpor namítal i žalobce již před správními orgány. Žalovaný se nikterak věcně nevyjádřil k závěrům soudního znalce tohoto odborného vyjádření, pouze obecně opět zkonstatoval, že trvá na svých závěrech obsažených v napadeném rozhodnutí.

Optikou tohoto náhledu, za dané situace, přistoupil soud přednostně k posouzení otázky přezkoumatelnosti rozhodnutí před právním posouzením věci samé. Je tomu tak proto, že by bylo přinejmenším předčasné, aby soud se nejdříve zabýval právním posouzením věci samé, bylo-li by napadené rozhodnutí skutečně nepřezkoumatelné, či založené na jiné vadě řízení s vlivem na zákonnost rozhodnutí o věci samé. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí spočívá v tom, že žalovaný se s odvolacími námitkami vypořádal nedostatečně. Konkrétně šlo o námitku, že technickou podstatou problému v řízení před správním orgánem byla nejasnost ohledně mechanismu vzniku dopravní nehody. V průběhu řízení žalobce tvrdil, že řidič najel s nákladním vozidlem z vedlejší komunikace na hlavní vozovku plynule a průběžně bez zastavení, čímž tedy poměrně rychle jedoucímu osobnímu vozidlu žalobce, jedoucímu po hlavní silnici byla vytvořena neočekávaná překážka, na kterou nemohl žalobce včas reagovat a nemohl nehodě zabránit. Naopak řidič NV uvedl, že s nákladním vozidlem před křižovatkou (před vjetím na hlavní silnici) zastavil a do křižovatky se rozjížděl z klidové polohy, a než dojel do místa střetu, musela uplynout dlouhá doba, která měla žalobci stačit k tomu, aby s autem zastavil nebo snížil rychlost jízdy a zabránil tak nehodě. Tento rozpor ve výpovědi obou řidičů ohledně skutkových okolností nebyl nijak odstraněn. Sám správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí uvedl, že nebylo možno jednoznačně a bez výhrad určit či ustanovit viníka této dopravní nehody po vyhodnocení závěrů z ústního jednání a závěrů výsledků zasahujících policistů, kdy z těchto materiálů následně vycházel i znalec ustanovený správním orgánem. Kdy závěry znaleckého posudku žalobce vyvracel a opakovaně tvrdil, že okolnost, zda řidič NV se rozjížděl z klidové polohy, nebo do křižovatky vjel bez zastavení, byla pro posouzení odpovědnosti zcela zásadní. Je zřejmo, že především výhrady k technickým otázkám vzniku dopravní nehody, pokládal žalobce za stěžejní. Žalovaný ji však ponechal bez povšimnutí. Dále žádným způsobem nebylo zdůvodněno, proč nebyl proveden důkaz záznamem z tachografu NV, kdy tachografové „kolečko“ musí mít nainstalováno každé nákladní vozidlo, a který by zcela bezpečně a jednoznačně prokázal, která ze dvou možných variant tvrzení řidičů je pravdivá. Toto kolečko snímá a zaznamenává všechny charakteristiky jízdy, bylo by z něho tedy přesně zjistitelné, zda nákladní vozidlo před dopravní nehodou zastavilo nebo naopak do křižovatky z vedlejší silnice najelo plynule a bylo by zjistitelné, jak rychle po jeho najetí na hlavní silnici došlo ke střetu, a zda tato doba byla dostatečná pro to, aby žalobce měl či neměl možnost střetu zabránit. Tento návrh důkazu správní orgán neakceptoval a zamítnutí relevantně neodůvodnil. Pouze konstatoval, že je nadbytečný bez jakéhokoliv bližšího odůvodnění.

Krajský soud nebyl tak oprávněn se předestřenými otázkami v nastolené situaci vůbec zabývat. Jen řádně a srozumitelně odůvodněné výroky správního rozhodnutí mohou být po věcné stránce podrobeny soudnímu přezkumu. Vzhledem k tomu, že konkrétní odvolací důvody obsažené v doplnění odvolání nebyly žalovaným vypořádány, jejich posouzení ve vztahu k odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak nepřislušelo soudu, ale žalovanému. Jinými slovy, k uplatněným odvolacím námitkám se nebude soud vyjadřovat, neboť by nepřipustně předjímal názor, jehož zaujmutí přísluší v první řadě správnímu orgánu. Pro zjištěná procesní pochybení tedy nejsou doposud dány důvody k věcnému projednání předmětné věci.

Lze tak uzavřít, že v daném případě žalobcův důkazní návrh nebyl proveden, a žalovaný toto neprovedení dostatečným, srozumitelným a přesvědčivým způsobem neodůvodnil. Pro úplnost lze ještě odkázat na rozsudek Vrchního soudu v Praze ze dne 25. 5. 1998, č. j. 6 A 168/95-15, dle kterého *„tam, kde rozhodnutí je vydáno na základě zákonem povolené volné úvahy, je povinností správního orgánu volné úvahy užít, to je zabývat se všemi hledisky, které zákon jako premisy takové úvahy stanoví, opatřit si za tím účelem potřebné důkazní prostředky, provést jimi důkazy, vyvodit z těchto důkazů skutková a právní zjištění a poté správním uvážením, nicméně při respektování smyslu a účelu zákona a v souladu s pravidly logického usuzování dospět k rozhodnutí.*

Rovněž tak z rozsudku NSS ze dne 3. 5. 2007, č. j. 8 As 10/2006-48, www.nssoud.cz vyplynulo, že *„volba, množství a druh prováděných důkazů je věcí správního uvážení. Stejnou zásadou je ovládáno i následné hodnocení provedených důkazních prostředků. Pokud je odpovědnost za přestupkové jednání dovozována z nepřímých důkazů, musí tyto důkazy tvořit ucelený logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Logická a ničím nenarušovaná soustava vzájemně se doplňujících nepřímých důkazů musí spolehlivě prokazovat všechny okolnosti spáchaného skutku, majícího znaky skutkové podstaty přestupku, nad vši rozumnou pochybnost stavět najisto, že se jednání dopustil právě ten, kdo má být za přestupek postižen a současně vylučovat možnost jiného závěru.“*

Dále soud v této souvislosti odkázal na rozsudek NSS ze dne 28. 4. 2006, č. j. 5 Afs 147/2004-89, publ. pod č. 618/2005 Sb. NSS, kdy NSS uvedl, že *„neakceptování návrhu obhajoby na provedení důkazů lze založit pouze argumentem, podle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je důkaz navržen, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dále lze užít argument, dle kterého důkaz není způsobilý vyvrátit nebo potvrdit tvrzenou skutečnost, tzv. nedisponuje vypovídající potenci. Odmítnutí provedení důkazu lze konečně pro jeho nadbytečnost, a to tehdy, byla-li již skutečnost, která má být dokazována, v dosavadním řízení bez důvodných pochybností postavena najisto.“* Kdy tento závěr je přílehlavý na souzenou věc. Neboť ani jeden z argumentů, na neprovedení důkazu žalovaný ani správní orgán prvního stupně řádně neuplatnily a dostatečně neodůvodnily.

Ve světle výše uvedeného je proto zřejmo, že postup žalovaného vybočil z rámce zákonem stanovených právních hledisek, ve správním řízení došlo k procesnímu pochybení v naznačeném směru, čímž tak došlo i porušení procesních práv žalobce. Soud proto ve smyslu ust. § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil napadené rozhodnutí, věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 4 s.ř.s.). V novém rozhodnutí se správní orgán musí znovu řádně vypořádat se odvolacími námitkami dle ust. § 68 odst. 3 správního řádu. V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem zdejšího soudu (ust. § 78 odst. 5 s.ř.s.), a to tak, jak uvedeno v naznačeném směru, tzn. je povinen se řádně vypořádat se všemi uplatněnými odvolacími námitkami a tyto také řádně zdůvodnit.

Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Žalobce byl ve věci úspěšný, soud mu proto přiznal náhradu nákladů řízení, které mu vznikly v souvislosti se zastoupením a zaplacením soudního poplatku. Náhrada za zastoupení se sestává z náhrady za zaplacený soudní poplatek ve výši 3.000 Kč, náhrady za 3 úkony právní služby (převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby a písemného odborného vyjádření) po 3.100 Kč dle ust. § 7 bod 5, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a), d) vyhlášky

č. 177/1996 Sb., v platném znění, za 3 režijní paušály po 300 Kč dle ust. § 13 odst. 1, 3 citované vyhlášky. Náhrada nákladů řízení byla zvýšena o částku odpovídající dani, kterou je zástupce žalobce povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, ve znění pozdějších předpisů, tj. 2.142 Kč, takže celková výše přiznané náhrady nákladů včetně náhrady za zaplacený soudní poplatek činí 12.342 Kč.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližze následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Brně dne 31. května 1016

JUDr. Eva Lukotková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení
Barbora Zachovalová